

УДК 343.13

І.П. Зіньковський,
аспірант кафедри кримінального процесу
Національного університету «Одеська юридична академія»

НАКЛАДЕННЯ ГРОШОВОГО СТЯГНЕННЯ ТА СКАСУВАННЯ УХВАЛИ ПРО НАКЛАДЕННЯ ГРОШОВОГО СТЯГНЕННЯ: ПИТАННЯ ПОВНОВАЖЕНЬ СЛІДЧОГО

Анотація. Стаття присвячена дослідженню проблемних питань повноважень слідчого у механізмі накладення грошового стягнення та скасування ухвали про накладення грошового стягнення. Виділено коло обставин, тягар доказування яких покладається на слідчого. Запропоновані зміни та доповнення до ст. 139 КПК (після слова «представник юридичної особи, щодо якої здійснюється провадження» словами «третя особа, щодо майна якої вирішується питання про арешт, її представник»), ст. 147 КПК (доповнити реченням: «Слідчому, прокурору, за клопотанням якого було накладено грошове стягнення, разом з повідомленням про місце та час розгляду клопотання направляється його копія»).

Ключові слова: накладення грошового стягнення, слідчий суддя, слідчий, клопотання, тягар доказування, скасування ухвали про накладення грошового стягнення.

Постановка проблеми. Чинний Кримінальний процесуальний кодекс регламентує накладення грошового стягнення як один із заходів забезпечення кримінального провадження, який застосовується як наслідок невиконання учасниками кримінального провадження своїх процесуальних обов'язків. Нормативна регламентація такого застосування має забезпечити, з одного боку, належне реагування на невиконання учасниками кримінального провадження процесуальних обов'язків, з іншого боку — дотримання їх майнових та процесуальних прав. Разом з тим, таке завдання не завжди може бути виконано з тим, щоб особа не була піддана необґрунтованому процесуальному примусу, враховуючи деякі прогалини нормативного регулювання підстав та порядку накладення грошового стяг-

нення, а також повноважень слідчого у цьому механізмі.

Аналіз попередніх досліджень. Питання накладення і скасування грошового стягнення неодноразово досліджувалися у літературі, зокрема, у працях таких правників, як Р.М. Білокінь, О.В. Верхогляд-Герасименко, І.І. Войтович, І.В. Гловюк, Т.Г. Ільєва, Н.С. Карпов, С.О. Ковальчук, М.В. Лиманська, Є.Д. Лялюк, М.А. Макаров, А.В. Мурзановська, В.В. Рожнова, Д.О. Савицький, О. Сопронюк, О.Ю. Татаров, Л.Д. Удалова, О.Г. Шило, А.О. Штанько та ін., у тому числі у дисертаційному дослідженні А.М. Мартинців [1]. Питання повноважень слідчого у механізмі накладення грошового стягнення та скасування ухвали про накладення грошового стягнення досліджувалися, як правило, у межах більш загальної проблематики накла-

дення грошового стягнення, зокрема, у контексті погодження клопотання слідчого з прокурором, обов'язковості / необов'язковості участі слідчого у розгляді клопотань слідчим суддею, що не вичерпує усієї проблематики участі слідчого у вирішенні питань накладення грошового стягнення та скасування ухвали про його накладення.

Метою цієї статті є оцінка нормативної регламентації повноважень слідчого у механізмі накладення грошового стягнення та скасування ухвали про його накладення, формулювання пропозицій змін та доповнень до чинного КПК у цій сфері.

Виклад основного матеріалу.

Складаючи клопотання про накладення грошового стягнення, слідчий повинен виконати усі вимоги КПК щодо змісту клопотання, який регламентовано ст. 145 КПК. При цьому слідчий особливу увагу повинен звернути на обґрунтування у клопотанні таких обставин: наявність у особи процесуального статусу, у силу якого на неї покладено певний процесуальний обов'язок; обов'язок, який покладено на особу КПК чи ухвалою слідчого судді; факт невиконання обов'язку та обставини, за яких особа не виконала обов'язок. Усі ці обставини повинні бути підтверджені належними та допустимими доказами, а до клопотання додаються копії матеріалів, якими обґрунтовуються його доводи. Як зазначає С.О. Ковальчук, до числа документів, копії яких підлягають наданню до клопотання слідчого, прокурора про накладення грошового стягнення, можна віднести: копію повістки про виклик, яка містить підпис учасника кримінального провадження або іншої особи, визначеної ч.ч. 2–5 ст. 135 КПК України, про її отримання; відеозапис вручення учаснику кримінального провадження повістки;

телефонограму про виклик; довідку про доставку SMS-повідомлення про виклик; проїзні документи, які вказують на перебування підозрюваного, до якого застосовано особисте зобов'язання, в іншому населеному пункті; довідку про зміну ним місця проживання та/або місця роботи; протокол допиту свідка, потерпілого, які спостерігали підозрюваного у заборонених для відвідування ним місцях, визначених слідчим суддею; повідомлення лікувального закладу про ухилення підозрюваного від проходження курсу лікування від наркотичної або алкогольної залежності; рапорт про умисне зняття, пошкодження або інше втручання у роботу електронного засобу контролю; копію ухвали слідчого судді, якою на учасника кримінального провадження покладено процесуальний обов'язок, тощо [2, с. 257-258].

Разом з цим, і на цьому етапі є певні прогалини нормативного регулювання. А саме, ч. 1 ст. 139 КПК передбачає: «Якщо підозрюваний, обвинувачений, свідок, потерпілий, цивільний відповідач, представник юридичної особи, щодо якої здійснюється провадження, який був у встановленому цим Кодексом порядку викликаний (зокрема, наявне підтвердження отримання ним повістки про виклик або ознайомлення з її змістом іншим шляхом), не з'явився без поважних причин або не повідомив про причини свого неприбуття, на нього накладається грошове стягнення». Виникають зауваження щодо кола осіб, на яких може бути накладено грошове стягнення. У цьому переліку відсутній цивільний позивач. У літературі наводяться приклади, коли статуси потерпілого та цивільного позивача можуть не співпадати [3, с. 212-216] (хоча ці ситуації не є поширеними на прак-

тиці). Цивільний позивач має права та обов'язки, передбачені КПК для потерпілого, в частині, що стосуються цивільного позову, а потерпілий, відповідно, зобов'язаний прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості своєчасного прибуття — завчасно повідомити про це, а також про причини неможливості прибуття. На потерпілого за чинними нормами КПК може бути накладено грошове стягнення, а на цивільного позивача, який в частині явки за викликом має ті ж обов'язки — ні, що видається нелогічним. Саме тому слід підтримати точку зору про необхідність доповнити перелік осіб, на яких може бути накладено грошове стягнення, цивільним позивачем [4, с. 82; 5, с. 253].

Також слід відмітити і те, що у ч. 1 ст. 139 КПК не йдеться про таких учасників кримінального провадження, як третя особа, щодо майна якої вирішується питання про арешт, та її представник. Але ж третя особа, щодо майна якої вирішується питання про арешт, та її представник зобов'язані прибувати за викликом до прокурора, суду, а в разі неможливості своєчасного прибуття — завчасно повідомити про це, а також про причини неможливості прибуття. Виникає питання, як же забезпечити явку таких учасників, коли ні привід, ні грошове стягнення до них застосоване бути не може? І ще одне питання — чому на представника юридичної особи, щодо якої здійснюється провадження, може бути накладено грошове стягнення, а на представника третьої особи, щодо майна якої вирішується питання про арешт, — не може? І чому така встановлена різниця для цих представників, адже принципової різниці у правовій природі представництва у таких випадках немає. Відповідно,

для забезпечення виконання процесуального обов'язку третьої особи, щодо майна якої вирішується питання про арешт, та її представника прибувати за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості своєчасного прибуття — завчасно повідомити про це, а також про причини неможливості прибуття, пропонуємо доповнити ч. 1 ст. 139 положенням про третю особу, щодо майна якої вирішується питання про арешт, її представника як осіб, на яких може бути накладене грошове стягнення.

Складаючи клопотання про накладення грошового стягнення у разі неявки без поважних причин або не повідомлення про причини неприбуття, слідчому слід врахувати деякі колізійні норми щодо реагування слідчого на таке нез'явлення. Як слушно зазначає А.В. Захарко, у ч. 1 ст. 139 КПК України імперативно зазначається, що грошове стягнення накладається на підозрюваного, обвинуваченого, свідка, потерпілого, цивільного відповідача, представника юридичної особи, щодо якої здійснюється провадження, який був у встановленому порядку викликаний, не з'явився без поважних причин або не повідомив про причини свого неприбуття. При вирішенні питання про накладення грошового стягнення виникає конкуренція ч. 1 ст. 139 КПК України з ч. 1 ст. 144 КПК, у якій диспозитивно викладено, що грошове стягнення може бути накладено на учасників кримінального провадження у випадках, передбачених КПК. В цій колізії правових норм застосовувати потрібно ч. 1 ст. 139 КПК України, бо вона є спеціальною нормою. Таким чином, для звернення до слідчого судді з клопотанням про накладення грошового стягнення, слідчому

достатньо довести факт одноразового неприбуття на виклик відповідного учасника кримінального провадження з урахуванням умов, викладених у ст. 139 КПК України [6, с. 64].

Після складання клопотання слідчим виникає питання необхідності його погодження прокурором. Чинне законодавство дещо колізійно його регламентує. З одного боку, ч. 2 ст. 144 КПК вказує, що грошове стягнення накладається під час досудового розслідування ухвалою слідчого судді за клопотанням слідчого, не вказуючи, що воно має бути погоджене прокурором (хоча у інших статтях по інших заходах забезпечення кримінального провадження це прямо вказано: ч. 1 ст. 150, ч. 1 ст. 155, ч. 1 ст. 160, ч. 1 ст. 171, ч. 4 ст. 176 КПК); з іншого боку, п. 5 ч. 2 ст. 40 КПК передбачає повноваження слідчого звертатися за погодженням із прокурором до слідчого судді з клопотаннями про застосування заходів забезпечення кримінального провадження. Більш того, в п. 5 Інформаційного листа Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ «Про деякі питання здійснення слідчим суддею суду першої інстанції судового контролю за дотриманням прав, свобод та інтересів осіб під час застосування заходів забезпечення кримінального провадження» від 05.04.2013 р. зазначено, що за відсутності згоди (погодження) прокурора слідчий не вправі звертатися до суду з клопотанням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження. У доктрині висловлено позицію про доцільність закріплення обов'язку слідчого погоджувати складене ним клопотання про накладення грошового стягнення з прокурором [1, с. 137; 7, с. 78; 8, с. 74; 9, с. 128]. Але при вирішенні цієї колізії слід

звернути увагу на те, що норма ч. 2 ст. 144 КПК є спеціальною стосовно п. 5 ч. 2 ст. 40 КПК. Тому за правилами вирішення колізій має пріоритет спеціальна норма: як зазначає О.В. Капліна, якщо має місце змістовна колізія між загальною і спеціальною нормами, що містяться в актах одного або різного рівня, то застосовується спеціальна норма (спеціальна (виняткова) норма скасовує дію норми загальної) [10, с. 256]. Таким чином, слід визнати, що клопотання слідчого про накладення грошового стягнення не потребує погодження із прокурором. Враховуючи мінімальний характер примусу при накладенні грошового стягнення, а також його ретроспективний характер (адже грошове стягнення має характер заходу кримінально-процесуальної відповідальності [5] за вчинення кримінально-процесуального правопорушення), судовий порядок застосування, то вважаємо недоцільним погодження такого клопотання слідчого прокурором.

У відповідності до ч. 1 ст. 146 КПК, про час та місце розгляду клопотання повідомляється службова особа, яка його внесла, та особа, на яку може бути накладено грошове стягнення, проте їх неприбуття не перешкоджає розгляду питання, що свідчить про те, що слідчий уповноважений брати участь у розгляді клопотання слідчим суддею, якщо саме він був суб'єктом подання клопотання. Слідчі ці повноваження реалізують, про що свідчать ухвали слідчих суддів [11; 12]. Участь прокурора не вимагається, що є логічним, адже прокурор і не уповноважений і на погодження відповідного клопотання слідчого. У літературі є пропозиції щодо обов'язковості участі слідчого, прокурора при розгляді клопотання [1, с. 140]. Відмітимо, що слідчий не завжди має можливість

взяти безпосередню участь у розгляді клопотання. Проте, вирішуючи питання про участь у розгляді клопотання, слідчий повинен враховувати, що саме на нього покладено тягар доказування наявності підстав накладення грошового стягнення, і що за відсутності слідчого при розгляді клопотання слідчий суддя буде орієнтуватися лише на додатки на клопотання та ті відомості, які надасть особа, на яку може бути накладено грошове стягнення. Саме тому для належного здійснення тягаря доказування, який у літературі визначається як необхідність для слідчого, прокурора надати належні, допустимі, достовірні та достатні докази того, що застосування заходу забезпечення кримінального провадження потрібне для забезпечення дієвості кримінального провадження [13, с. 87], слідчому бажано брати участь у розгляді клопотання. Слідчий повинен довести за допомогою належних, допустимих та достовірних доказів: наявність у особи процесуального статусу, у силу якого на неї покладено певний процесуальний обов'язок; обов'язок, який покладено на особу КПК чи ухвалою слідчого судді; факт невиконання обов'язку та обставини, за яких особа не виконала обов'язок; розмір грошового стягнення, який є необхідним (враховуючи межі дискреції слідчого судді щодо визначення розміру грошового стягнення). Тягар доказування відсутності поважних причин невиконання процесуального обов'язку на слідчого покладений бути не може, адже обов'язок заздалегідь повідомити про неможливість з'явлення покладається на особу, яка викликається (п. 9 ч. 1 ст. 137 КПК). Відповідно, оскільки нормами кримінального процесуального закону на слідчого, прокурора не покладається

обов'язок доводити, що учасник кримінального провадження не виконав покладений на нього процесуальний обов'язок без поважних причин, то за відсутності доказів поважності причин невиконання процесуального обов'язку, поданих учасником кримінального провадження, щодо якого вирішується питання про накладення грошового стягнення, слідчий суддя, суд повинен задовольнити клопотання про накладення грошового стягнення [1, с. 149]. Це підтверджується і судовою практикою: «Недопустимою є відмова у задоволенні клопотання про накладення грошового стягнення, якщо слідчий, прокурор надають підтвердження про те, що виклик певної особи було здійснено і при цьому немає жодних відомостей щодо причин неявки за викликом. Слідчий не зобов'язаний доводити, що існують достатні підстави вважати про те, що особа не з'явилась на виклик слідчого без поважних причин» [14].

Скасування ухвали про накладення грошового стягнення здійснюється слідчим суддею за клопотанням особи, на яку було накладено грошове стягнення та яка не була присутня під час розгляду цього питання слідчим суддею. Слідчий суддя, суд, визнавши доводи особи обґрунтованими, може самостійно скасувати ухвалу про накладення грошового стягнення, а в іншому випадку — призначає судове засідання для розгляду клопотання про скасування ухвали про накладення грошового стягнення. Особа, яка подала клопотання, а також слідчий, прокурор, за клопотанням якого було накладено грошове стягнення, повідомляються про місце та час розгляду клопотання, проте їх неприбуття не перешкоджає такому розгляду (ч. 2 ст. 147 КПК). У літературі є пропозиції розширити коло

ініціаторів скасування ухвали слідчого судді, і додати до них також слідчого [1, с. 164]. Проте, така пропозиція викликає зауваження. Особа, на яку було накладено грошове стягнення та яка не була присутня під час розгляду цього питання слідчим суддею, має право сама подати таке клопотання, і саме вона має достовірні відомості щодо причин невиконання нею процесуальних обов'язків, наприклад, поважності причин нез'явлення на виклик, і повинна їх надати для обґрунтування свого клопотання про скасування ухвали про накладення грошового стягнення. Відповідно, подання нею клопотання є ефективним засобом правового захисту і не вимагає втручання слідчого.

Враховуючи положення ч. 2 ст. 147 КПК, брати участь у розгляді слідчим суддею клопотання про скасування ухвали про накладення грошового стягнення. Разом з тим, ефективність участі слідчого у розгляді саме цього клопотання поставлена законодавцем під сумнів, виходячи з того, що слідчий лише повідомляється про місце та час розгляду клопотання, проте, не прописане його право отримати копію клопотання або хоча б ознайомитися з ним до початку розгляду слідчим суддею. Це обмежує засаду змагальності при розгляді клопотання, адже, у відповідності до ч. 2 ст. 22 КПК, сторони кримінального провадження мають рівні права на збирання та подання до суду речей, документів, інших доказів, клопотань, скарг, а також на реалізацію інших процесуальних прав, передбачених КПК, а в даному випадку права не будуть рівними, і слідчий втрачає можливість заздалегідь продумати, підготувати та викласти свою правову позицію з питання щодо скасування грошового стягнення.

Відповідно, цей недолік має бути усунений.

Участь слідчого під час розгляду клопотання про скасування ухвали про накладення грошового стягнення не визнана КПК обов'язковою, адже ч. 2 ст. 147 КПК передбачає, що неприбуття слідчого, прокурора не перешкоджає розгляду. У літературі є пропозиції щодо закріплення обов'язковості їх участі [7, с. 81-82], але на практиці слідчий не завжди має можливість взяти безпосередню участь у розгляді клопотання. Проте слідчий повинен враховувати, що за його відсутності за чинних положень КПК він втрачає можливість висловити свою правову позицію щодо скасування ухвали слідчого судді, що може у певних випадках негативно вплинути надалі на забезпечення виконання процесуальних обов'язків ініціатором клопотання. Отже, слідчому бажано брати участь у розгляді клопотання, проте, обов'язковість його участі на нормативному рівні не можна визнати доцільною.

Висновки. Повноваження слідчого у процедурі вирішення питання про накладення грошового стягнення реалізуються шляхом: складання слідчим клопотання про накладення грошового стягнення та звернення з ним до суду; участь слідчого у розгляді клопотання слідчим суддею. Для забезпечення виконання процесуального обов'язку третьої особи, щодо майна якої вирішується питання про арешт, та її представника перебувати за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості своєчасного прибуття — завчасно повідомити про це, а також про причини неможливості прибуття, слід доповнити ч. 1 ст. 139 КПК після слова «представник юридичної особи, щодо якої здійснюється провадження» словами «третя

особа, щодо майна якої вирішується питання про арешт, її представник». При розгляді слідчим суддею клопотання про накладення грошового стягнення на слідчого покладається тягар доказування таких обставин: наявність у особи процесуального статусу, у силу якого на неї покладено певний процесуальний обов'язок; обов'язок, який покладено на особу КПК чи ухвалою слідчого судді; факт невиконання обов'язку та обставини, за яких

особа не виконала обов'язок; розмір грошового стягнення, який є необхідним. Для забезпечення можливості слідчого відстоювати свою правову позицію з питання щодо скасування грошового стягнення пропонуємо ч. 2 ст. 147 доповнити реченням: «Слідчому, прокурору, за клопотанням якого було накладено грошове стягнення, разом з повідомленням про місце та час розгляду клопотання направляється його копія».

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Мартинців А.М. Грошове стягнення як захід забезпечення кримінального провадження: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09 / Мартинців Андрій Михайлович. — Одеса, 2017. — 235 с.
2. Ковальчук С.О. Клопотання слідчого, прокурора про накладення грошового стягнення: правова природа, структура, вимоги до змісту та порядок складання / С.О. Ковальчук // Вісник Чернівецького факультету Національного університету «Одеська юридична академія». — 2014. — Вип. 3. — С. 252-262.
3. Тітко І.А. Нормативне забезпечення та практика реалізації приватного інтересу в кримінальному процесі України : дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.09 / І.А. Тітко. — Х., 2016. — 484 с.
4. Функція судового контролю у кримінальному процесі: монографія /Л. Д. Удалова, Д.О. Савицький, В.В. Рожнова, Т.Г. Ільєва. — Київ: Центр учб. літ., 2015. — 176 с.
5. Мурзановська А.В. Місце грошового стягнення в системі заходів кримінально-процесуальної відповідальності // Юридичний науковий електронний журнал. — 2015. — №4. — С. 251-254. // Режим доступу: http://lsei.org.ua/4_2015/68.pdf
6. Захарко А.В. Доктринальне тлумачення регламентації дій слідчого в разі ігнорування його викликів деякими учасниками кримінального провадження // Актуальні питання досудового розслідування та сучасні тенденції розвитку криміналістики : Матеріали Міжнародної науково-практичної конференції м. Харків, 5 грудня 2014 р. — Харків : ХНУВС, 2014. — С. 63-65.
7. Макаров М.А. Судовий контроль у кримінальному провадженні [Монографія] / М.А. Макаров. — Київ: Центр учбової літератури, 2016. — 340 с. — С. 78;
8. Карпов Н. Накладення грошового стягнення на учасників кримінального провадження (діагностика проблеми) / Н. Карпов, А. Штанько // Науковий часопис Національної академії прокуратури України. — 2014. — № 1. — С. 70-78 [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.chasopysnapu.gp.gov.ua/chasopys/ua/pdf/1-2014/70-karpov.pdf> — С. 74.
9. Білокін Р.М. Умови та порядок накладення грошового стягнення у кримінальному провадженні // Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. — Юриспруденція. — 2016. — №21. — С. 126-129.
10. Капліна О. Традиційний та новий погляд на шляхи подолання колізій норм кримінально-процесуального права / О. Капліна // Вісник Академії правових наук України. — 2007. — №1(48). — С. 251-262.
11. Ухвала слідчого судді Липовецького районного суду Вінницької області від 08 грудня 2016 року (Справа № 136/1879/16-к) // Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/63270117>
12. Ухвала слідчого судді Деснянського районного суду м. Києва від 10 жовтня 2016 року (Справа № 754/12340/16-к) // Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/61936220>

13. Гловюк І.В. Презумпції й тягар доказування у розгляді слідчим суддею клопотань про застосування заходів забезпечення кримінального провадження / І.В. Гловюк // Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ. — 2013. — № 2. — С. 84-89.

14. Узагальнення судової практики щодо розгляду слідчим суддею клопотань про застосування заходів забезпечення кримінального провадження (витяг) // Режим доступу: <http://www.sc.gov.ua/uploads/tinymce/files/%D0%A3%D0%B7%D0%B0%D0%B3%D0%B0%D0%BB%D1%8C%D0%BD%D0%B5%D0%BD%D0%BD%D1%8F.doc>

Зиньковский И.П.

Наложение денежного взыскания и отмена определения о наложении денежного взыскания: вопросы полномочий следователя.

Аннотация. Статья посвящена исследованию проблемных вопросов полномочий следователя в механизме наложения денежного взыскания и отмены определения о наложении денежного взыскания. Выделен круг обстоятельств, бремя доказывания которых возлагается на следователя. Предложенные изменения и дополнения в ст. 139 УПК (после слова «представитель юридического лица, в отношении которого осуществляется производство» словами «третье лицо, в отношении имущества которого решается вопрос об аресте, его представитель»), ст. 147 УПК (дополнить предложением: «Следователю, прокурору, по ходатайству которого было наложено денежное взыскание, вместе с уведомлением о месте и времени рассмотрения ходатайства направляется его копия»).

Ключевые слова: наложение денежного взыскания, следственный судья, следователь, ходатайство, бремя доказывания, отмена определения о наложении денежного взыскания

I. Zinkovskyy

Imposition of pecuniary penalty and revocation of ruling on the imposition of pecuniary penalty.

Summary. The article is devoted to the research of issues associated with powers of an investigator in the mechanism of imposing pecuniary penalty and revocation of ruling on the imposition of pecuniary penalty. The circle of circumstance and burden of proof which lies on the investigator are outlined and emphasized. The has proposed next changes and additions to the Article 139 of the CPC (after the word 'representative of a legal person in whose respect proceedings are taken' by words 'the third person, in respect of whose property the issue of arrest is decided, its representative'), Art. 147 of the CPC (by adding the sentence: 'The investigator, prosecutor, on the motion of whose the pecuniary penalty is imposed in addition to the notification of the place and time of consideration of motion its copy shall be sent').

Keywords: imposing pecuniary penalty, investigative judge, investigator, motion, burden of proof, revocation of ruling on imposition of pecuniary penalty.

